

Mše svaté:

neděle: 8⁰⁰, 9³⁰ (s katechezí pro děti), 11⁰⁰, 18³⁰
všední dny: 6⁰⁰, 18³⁰
sobota: 14¹⁵ - v psychiatrické léčebně v Brně - Černovicích
Pobožnosti:
první pátek v měsíci: 18⁰⁰ - adorace a pobožnost k Božskému Srdci
první sobota v měsíci: 17³⁰ - mariánská pobožnost
pondělí: 18⁰⁰ - pobožnost vedená Mariinou legií

Úřední hodiny na faře: Út 9 - 12 h
tel.: 543 249 933 Pá 15,30 - 18 h

ÚKLID KOSTELA

Děkujeme všem, kdo se obětavě podílejí každou druhou sobotu na úklidu našeho kostela i na jeho květinové výzdobě. Prosíme další ochotné zájemce o pomoc, - můžete se zapsat do rozpisu služeb v předsíni kostela.

FARNÍ SPOLEČENSTVÍ

Každý pátek po večerní bohoslužbě jste zváni k posezení a rozjímání nad biblickými texty. Občerstvení zajištěno, slovem provází bratr Jan Blaha.

HLEDÁME DOBROVOLNÍKY

Hledáme dobrovolníky na dohled kaple v psychiatrické léčebně v Černovicích o nedělích mezi 14 a 16 hodinou. Ve službě by střídalo více osob, takže by byla služba pravděpodobně jedenkrát měsíčně.

Kontaktní osoba: Eliška Trmačová, tel.: 603 900 387

ZPRAVODAJ

Farnosti Brno – Křenová
Prosinec 2009

č. 12

VÁNOCE – SVÁTKY BOŽÍ LÁSKY

O Vánocích slavíme narození Vykupitele Pána Ježíše Krista. Zastavujeme se u betléma a s dojetím hledíme na Dítě položené v jeslích. Je to něco úžasného, něco, co přesahuje lidské chápání. Nekonečný Bůh sestoupil z nebe a stal se člověkem. Proč tak učinil? „Pro nás a pro naši spásu“ vyznáváme v Krédu. A svatý Pavel v listě Titovi dodává: „Ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha.“

Slavností narození Páně předchází advent. Advent je pro křesťana dobou očekávání a naděje. Dobou ztišení a zamyšlení se nad sebou, nad svým vztahem k Bohu a k bližnímu. Je to příležitost k obrácení, k odstranění všeho, co nás vzdaluje a odděluje od Boha, co kalí náš vztah k bližním. Bůh k nám v této době promlouvá zvláštním způsobem a očekává naši odpověď. O Vánocích Bůh oslovuje člověka a dotýká se jeho srdce. Ať jeho láska osloví i Vás a naplní Váš život požehnáním a pokojem po celý rok!

Redakce zpravodaje

DUCHOVNÍ SLOVO

Máme čekat, že náš Pán skutečně přijde?
Každý ho uvidí! Potřeba modlitby a pokání

Na konci církevního roku a počátkem adventu se připomíná **příchod Kristův**. Pán se často ztotožňuje se Synem člověka u Daniele. **Syn člověka** je pravým a nekonečným Bohem: „Synu člověka byla dána **vladařská moc, sláva a království**. Jeho vladařská moc je **moc věčná**, která nepomine a jeho království nebude zničeno“ Dan 7, 13, 14.

Boží království je „**královstvím kněží, národem svatým**“ Ex 19,6. To znamená Boží **vyvolení**. Z tohoto vyvolení se sami vylučují ti, kteří jsou ztrocení hříchem, kteří žijí jako pohané. Těm, kdo věří v **jediného a**

V tomto našem světě, který se ztrácí, „když důvěřuje pouze lidským plánům“ (Caritas in veritate), jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou my křesťané jsme povoláni hlásat a dosvědčovat.

Homilie Brno - letiště Tuřany 27.září.2009

Redakce farního zpravodaje

Webové stránky farnosti: www.farnost-krenova.blogspot.com e-mail: krenova@email.cz
Za redakci: Oldřich Lanča (OL), Majka Sychrová (MaS), Miloslav Trmač (MT), Frank Koukal, Marek Schwarz a Jiří Štásta

pravého Boha dal Mojžíš příslib: „*Budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země*“ Ex 19,5a; Dt 7,6; 1Kor 10,26; Ž 24,1; . O tom mluví také Izaiáš: „*Nazvou tě lid svatý, Hospodinovo vykoupení*“ Iz 62,12 . V **jediného a pravého** Boha věří křesťané i Židé. Podmínkou vyvolení je plnění příkázání: „*Hospodin si tě ustaví za svatý lid, jak ti přísahal, když budeš... chodit po jeho cestách*“ Dt 28,9 .

Izrael i křesťané se odlišují od světa. Kristus tedy každého, kdo v něho uvěřil, přijal jako své **vlastnictví** srv. Ex 19,5a; Ž 24,1; Dt 10,14 . V tomto vyvolení se **spojuje Izrael s křesťanstvím**. Spolupracujeme s Kristem na spáse světa, když se nám dostalo jeho vyvolení.

Na konci církevního roku se scéna příchodu Syna člověka s oblaky aktualizuje jako **událost**, která se očekává v budoucnosti dle Apokalypsy: „*Hle, přichází s oblaky* Dan 7,13 *a uzerá jej každé oko, i ti, kteří ho probodli* Zach 12,10 *a budou pro něho nařikat všechny kmeny země*“ Zj 1,7; Zach 12,10. 12. 14 . Tato skutečnost ještě nenastala. Blíží se doba, kdy na scéně dějin vystoupí nikoli symbolicky, ale ve skutečnosti, Syn člověka, „ *kterého uzerá každé oko*“ Zj 1,7; Zach 12,10 . Každý ho bude mít možnost spatřit a konat **pokání**: „*Budou nařikat nad Synem člověka*“ Zach 12,10. 12. 14 *“všechny čeledi země*“ Zach 12,12 . Teprve potom se otevře spása celému stvoření.

Svůj příchod **předpověděl** Pán, když před **veleradou** byl dotazován: „*Zapřísahám tě při živém Bohu... zdali jsi Mesiáš, syn Požehnaného*“ Mat 26,63; Mk 14,61 . Odpovědí byl slavnostní Kristův příslib opět pod přísahou: „*Od nynějška spatříte!! Syna člověka sedět po pravici Moci a přicházet na oblacích nebeských*“ Mat 26,64; Mk 14,62 . V těžkém okamžiku své životní oběti nám Syn Boží oznámil, že **přijde**. Spatříme ho a setkat se s ním bude mít možnost **každý člověk** srv. Zach 12,10 .

Příchod Kristův k lidstvu je nezbytný, protože bez Krista by spása nebyla reálná. Vždyť pro naši spásu byl Kristus Bohem Otcem poslán. Jestliže byl Kristus ukřižován a vyhnán ze středu lidského pokolení, nelze jeho přítomnost uprostřed nás nahradit někým jiným.

Člověk sám jistě nemůže změnit nitro těch, kteří Krista neznají a žijí v nepřátelství s Bohem, Bohem pohrdají a nenávidí ho. Každému se však nabízí naděje na záchranu. Očekáváme proto Krista, který je Pánem nitra každého člověka srv. Sk 17,24 . Ten přijde, až bude bezradnost nad duchovní zkázou zvlášť zjevná: „*Přijdou dny, kdy zatoužíte spatřit aspoň jeden den Syna člověka, ale nespátříte. A budou vám říkat: Hle, zde je, nebo ,hle, tam!’ Nechodte ...za nimi*“ L 17,22-23 .

Jak mohou být lidé zatvrzelého srdce obránci naším povzbuzováním nebo příkladem, když ani samotný Kristus svůj lid

Milé děti, každý už asi někdy viděl budík. K čemu slouží? Budík si natáhneme, abychom nezaspali. Například, abychom včas přišli do školy. Nebo abychom si v noci vzali v určenou hodinu antibiotika, když jsme nemocní. Nebo také aby nám neujel vlak nebo autobus na výlet apod. Zvlášť když nechceme zameškat nějakou důležitou věc. Co považujeme v životě za důležité? Ano, správně, nedělní mši svatou. Představte si také třeba, že by někdo zaspal zrovna v den, kdy má vykonat přijímací zkoušky...nebo psát čtvrtletní či pololetní písemky. Jak by to dopadlo? Musel by je sám psát v náhradním termínu. Nebo si představte, že by někdo zaspal zrovna v den, kdy má svatbu. Všichni by museli čekat...Nebo si představte, že by někdo zaspal v den, kdy se má zúčastnit nějaké důležité soutěže nebo konkurzu. Všechny ty představy nám nahání hrůzu. Přitom všechno, co jsme si vyjmenovali, se přece nějak v životě napravit dá, i když s obtížemi. Ale jaká vážná věc, děti, v našem životě by se napravit na tomto světě už nedala? Upozorňuje nás na ni evangelium: Dejte si pozor, čím je naplněno vaše srdce (!!!), protože nikdy nevíte, kdy se ocitnete tváří v tvář Bohu. – Nikdo z nás totiž neví, kdy zemře. Umírají staří, ale také mladí. Proto máme stále žít tak, abychom mohli kdykoliv s čistým srdcem předstoupit před Pána. Až nás k sobě povolá (nebo povolá nečekaně náhle někoho našeho blízkého), pak už nebudeme moci napravit to, co jsme nestihli – třeba odpustit křivdu, omluvit se, vyjádřit lásku, něco pěkného říci, udělat radost, ubezpečit, že nám na někom záleží, napsat dopis, jít na mši svatou, jít ke svátosti smíření...

„Postavíme příbytek pro Ježíše ve svém srdci“

Milé děti, tak jako každou neděli během roku dostáváte i o adventních nedělích v kapli malé obrázky vycházející přímo z evangelia příslušné neděle. Přední stranu obrázku si můžete vymalovat a připomenout si hlavní myšlenku evangelia, která je tam pod obrázkem napsána. Na druhé straně máte vhodnou modlitbu k prožívání daného adventního týdne. Starší děti tam najdou příslušné biblické souřadnice a je vhodné, když si úryvek doma v Bibli nalistují a znovu si jej přečtou.

Zkusme se, děti, při večerní modlitbě ztišit (třeba na pár minut) a naslouchat v tichosti Pánu.

Pamatujete si z biblického popisu Ježíšova narození, jak v Betlémě neměli lidé místo pro narození Spasitele? Zavřeli před Ježíšem dveře i svá srdce. A co my? Postavíme pro Ježíše příbytek ve svém srdci? Stavět budeme z cihel drobných skutků lásky, pozornosti, odpouštění, trpělivosti, odřikání, modlitby...Symbolicky budeme lepit papírové cihly na kartón do nakresleného srdce, ve kterém budeme budovat příbytek. Ať postavíme každý ve svém srdci co nejkrásnější opravdový příbytek pro Pána!

NEDĚLNÍ POVÍDÁNÍ PRO DĚTI

Adventní věnec

Milé děti, jestlipak víte, proč se objevil v našem kostele věnec se čtyřmi svíčkami? Ano, začínáme nový církevní rok dobou adventní. Věnec je odnepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. Bible mluví o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnec je holdem tomu, kdo je očekáván, a kdo zároveň již přichází jako vítěz, jako král a osvoboditel: Ježíš Kristus. Čtyři svíce představují čtyři adventní týdny. Každou neděli přibude další zapálená svíčka a spolu s ní přibude i více světla, které připomíná blížící se Ježíšovo narození. Ježíš je světlo pro srdce, pro duši každého člověka i pro celý svět. Je světlem, které rozptyluje temnotu a strach. Příchod Krista do života znamená přemožení temnoty a nárůst světla, pokoje a radosti.

Kruh na adventním věnci je symbolem věčnosti, může však být i symbolem rodinného kruhu nebo našeho farního či jiného společenství, uprostřed kterého je Ježíš Kristus. Zelené větvičky jsou symbolem naděje lidí čekajících na Zachránce.

1. neděle adventní: Lk 21, 25-28.34-36 (C)

„Bděte a modlete se v každé době“

V době adventní se připravujeme čtyři týdny na oslavu Ježíšova narození. A co znamená, děti, slovo „advent“? V překladu znamená „příchod“. I v evangeliu se mluvilo o příchodu. Na první pohled se zdá, že evangelium s radostným očekáváním Vánoc vůbec nesouvisí. Jenže advent není jen přípravou na Vánoční svátky, ale je i přípravou na příchod Pána Ježíše. Nejen na konci světa, ale kdykoliv na naše osobní setkání s Ním. Kdy takové setkání bude? To nevíme. Máme být však stále připraveni. Podobně jako když se malé dítě těší na někoho, koho má velmi rádo. Jí, spí, hraje si, ale při tom se co chvíli ptá: „Kdy přijde? Kdy už přijde...? Žije ve stálém radostném očekávání. Jak žijeme my?“

neobrátil, protože jim chyběla víra?: „Ale řekl jsem vám, že jste mne i viděli, a přece nevěříte“ J 6,36 . Pána naléhavě v našem středu potřebujeme, aby se uskutečnila spása stvoření: „Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. A od nynějška ho znáte a viděli jste ho“ J 14,7 .

Apoštol s důvěrou čeká „brzký příchod“ Páně ve slávě. Napomíná proto své svaté až dodnes, tedy i nás: „Až se ukáže Kristus, váš život, tehdy se i vy ukážete ve slávě“ Kol 3,4 . Apoštol Jan vyzývá ke spojení s Kristem: „Zůstávejte v něm, abyste nabyli radostné důvěry, až se zjeví a nebyli jím zahanbeni při jeho příchodu“ 1J 2,28 . Pánův příchod předpokládá rozhojnění **lásky**: ať se „rozhojňuje láska všech vás k sobě navzájem“ 2Sol 1,3b. 4 b. 5b .

Kristus je tím, který přichází **brzy**. Je jistě tajemstvím, jak se to stane. To však podstatné není. Rozhodující je, abychom jeho příchod urychlovali modlitbou a ochotou k oběti. Proto „Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána“ Žid 12,14 . Kdy to bude? Náhle?: „Jedli, pili... až do dne, kdy Noe vešel do archy a přišla potopa a zahubila všechny...Právě tak to bude toho dne, kdy se zjeví Syn člověka“ L17,27. 30 . „Syn člověka přijde v hodinu, kterou netušíte“ Mt 24,44 .

V Brně na Křenové 22.11.2009

Váš bratr Jan

PANNA MARIA GUADALUPSKÁ

Katolická církev má dvě nejvzácnější relikvie: Turínské plátno, o kterém jsme psali ve Zpravodaji č. 10, a zázračný obraz Panny Marie v Guadalupe v Mexiku.

V bazilice Panny Marie Guadalupské je uctíván obraz krásné ženy indiánských rysů. Má sepjaté ruce, na hlavě korunu a stojí na půlměsíci. Má růžovou tuniku a modrý plášť posetý zlatými hvězdami. Co víme o vzniku obrazu, kdo jej vytvořil? Na místě, kde chrám stojí, zjevila se 9. prosince 1531 indiánovi Juanu Diegovi překrásná paní a promluvila indiánskou řečí. Je matka pravého Boha a matka všech národů. Požádala ho, aby vyřídil mexickému biskupovi, že si přeje, aby na místě zjevení, na pahorku Tepeac, byl postaven chrám

k její počtě. V něm bude prokazovat svou lásku a pomoc k lidem, kteří ji budou s důvěrou vzývat. Juan Diego vzkaz vyřídil, ale biskup Zumárraga požadoval zázračné znamení. Indián se odebral na kamenitý pahorek, kde rostly jen kaktusy. 12. prosince se mu Panna Maria naposled zjevila a předala mu pro biskupa množství rozkvetlých růží. Když Juan Diego přinesl plášť plný růží a vysypal je před biskupem, oba užasli. Na plášti se objevil obraz Panny Marie. Rozkvetlé růže v prosinci a zázračně vzniklý obraz byly více než postačujícím důkazem. Matka Boží si získala úctu a lásku prostých lidí a miliony indiánů se dávaly pokřtít.

Obraz na Juanově plášti byl zavěšen nad oltářem v nově postaveném chrámu na pahorku Tepeyac. Přicházeli sem lidé z celého světa, aby prosili svatou Pannu o pomoc ve svém trápení a starostech. Musel být postaven větší kostel, který pojme dvanáct tisíc osob. Guadalupe dnes největším poutním místem na světě. Juan Diego byl prohlášen svatým.

Vraťme se ale k obrazu. Podkladem je indiánův plášť, tkanina 55 x 143 cm z vláken agáve. Její životnost je asi 20 let.

Pak se rozpadá. Plášť Juana Diega existuje skoro půl tisíciletí. Obraz byl volně zavěšen a vystaven působení kouře nesčítaných svíček, vlhka, klimatických vlivů, doteků. Teprve 1647 byl zasazen do zlatého rámu a chráněn sklem.

V roce 1791 se při opravě rámu vylila kyselina dusičná a zasáhla část obrazu. Obraz však poškozen nebyl.

14. 12. 1921 umístil terorista Perez v kytici růží bombu, která demolovala část oltáře a zničila okna, ale obraz i ochranné sklo zůstaly nedotčené. Obraz zkoumala řada věhlasných vědců – například nositel Nobelovy ceny za chemii Richard Kuhn, doktor Calagan a prof. Jud B. Smith z laboratoří NASA, prof. Torcusio Luca de Tena aj.

Došli k následujícímu závěru:

Tkanina z vláken agáve není ničím impregnována ani klížena, normální životnost je asi 20 let. Dobrý stav Juanova pláště věda vysvětlit nedovede. V obraze samém nebyla nalezena žádná kresba, jakou každý malíř malbu začíná.

Nebyly zjištěny ani žádné tahy štětcem. Původ barev nelze zjistit. Nejsou původu minerálního, rostlinného ani živočišného. Technika malby připomíná nejspíš fotografii. Vznik obrazu nelze vysvětlit.

Největší překvapení přineslo zjištění očního specialisty dr. Torila Lauvolgnetta. Oftalmoskopem zjistil, že se v pravém oku zrcadlí postava či postavy. Byla proto použita nejmodernější technika, kterou se vyhodnocují snímky družic. Při zvětšení 2000x objevil dr. Aste Tonsamann, že se na duhovce pravého oka zrcadlí scéna, která se odehrála při předání růží

Pro křesťany má pravda jméno: Bůh. A dobro má tvář: Ježíš Kristus.

Svoboda .. má svůj smysl: je určena k hledání pravdy a jako taková je principem křesťanství.

Touha po svobodě a pravdě... nikdy nemůže být odstraněna, ... bývá popírána na vlastní nebezpečí lidstva.

Víra i rozum se vzájemně podporují.

Opravdu nestačí působit zdáním dobrého a čestného člověka; je třeba jím skutečně být.

Pouze Kristova láska činí apoštolské působení účinným, především v těžkých okamžicích zkoušek.

Ježíš zve každého svého učedníka, aby s ním zůstal, aby v něm našel posilu, oporu a útěchu.

Jediná „jistá“ a „spolehlivá“ naděje je v Bohu... To je zvěst, kterou my křesťané jsme povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat.

Především by mělo být udržováno duchovní dědictví Vašich předků, aby bylo nejen zachováno, ale aby i odpovídalo potřebám dnešní doby.

Svatý Václav nás zve, abychom vytrvale a věrně následovali Krista, vybízí nás, abychom byli svatí. Modleme se, abychom jako on i my rozhodným krokem putovali ke svatosti.

Pán přichází vstříc každému z Vás. Klepe na dveře Vaší svobody a prosí, abyste ho přijali jako přítele.

Ježíš nikdy své přátele neopustí.

- MT -

Panna Maria ať udržuje bdělou víru vás všech, víru živenou také četnými lidovými tradicemi s kořeny v minulosti, tradicemi, které se však vy správně snažíte uchovat, aby nezaniklo vroucí rodinné soužití v obcích a městech.

Anděl Páně Brno – letiště Tuřany 27. září 2009

Informace a aktuality na farních webových stránkách
www.farnost-krenova.blogspot.com

TUŘANSKÉ RÁNO

Nad plání vedle letiště v Tuřanech svítá. První paprsky slunce ozářily kotvu a kříž vedle oláře, na kterém zanedlouho Benedikt XVI. promění chléb a víno v Tělo a Krev našeho Pána. V čem byla vlastně tato mše svatá tak jiná od všech těch ostatních, které jsme již tolikrát prožili? To zásadní a podstatné bylo stejné jako při každé jiné mši svaté: Boží Slovo a Eucharistie.

A přece: Svatý otec, zástup biskupů, stovky kněží, statisícový zástup věřících, výjimečný hudební doprovod, přítomnost televizních kamer... To vše bylo něco naprosto výjimečného a krásného.

Co z toho jsme si odnesli každý ve svém srdci, co z toho vnímáme ještě dnes? A co zítra,

za rok? Možná by něškodilo si připomenout některé věty Svatého otce, které zazněly nejen v Brně. Zkusme se nad některými občas zamyslet:

Jestliže celá evropská kultura byla hluboce formována křesťanským dědictvím, platí to obzvláště pro české země, ... díky působení sv. Cyrila a Metoděje.

V průběhu Vašich dějin zde žili stateční mučedníci, jejichž věnost Kristu promlouvala hlasem silnějším a výmluvnějším, než byl hlas jejich vrahů.

Úkolem každé generace je, ... aby se snažila pochopit správné užívání lidské svobody.

Technické vynálezy a zdokonalení společenských struktur jsou důležité a potřebné, ale nestačí k tomu, aby zaručily morální blaho společnosti.

„Veritas vincit.“ Nakonec pravda zvítězí, avšak nikoliv násilím, nýbrž přesvědčením, hrdinským svědectvím mužů a žen pevných zásad.

biskupovi, jsou tam indián Juan Diego, biskup a další osoby. Podle odborníků je tak nepatrná miniatura mimo jakoukoliv lidskou schopnost.

A je tu ještě poslední zpráva: gynekolog dr. Carlos Fernandez de Castillo potvrdil, že svatá Panna je zachycena v požehnaném stavu, což silně připomíná pasáž o zjevení Ženy oděné sluncem ze Zjevení sv. Jana (Zj. 12, 1-2)

Obraz Panny Marie v Gaudalupe představuje trvalý zázrak. Budme Bohu vděční za toto znamení. I nám platí její slova, která řekla Juanu Diagovi, když se domníval, že ještě nedorostl svému úkolu: „Poslyš, vezmi jej na své srdce, nic tě nesmí polekat, nic tě nesmí znepokojit, nic zarmoutit tvé srdce. Nejsem snad s tebou, nejsem tvoje Matka?“

- OL -

K ZAMYŠLENÍ

Konec roku je obvykle příležitostí k hodnocení uplynulého období. Letos si také připomínáme významné výročí, a to 20 let od tzv. sametové revoluce. Pro víru a náboženský život to znamenalo zásadní změnu. Kdo z nás si vůbec uvědomuje, že to znamenalo konec persekuce a postihů pro náboženské přesvědčení, svobodu rozvíjení náboženského života, hlásání evangelia, vyučování náboženství, vydávání knih a časopisů atd. Položme si otázku:

Jak jsme těch 20 let svobody využili? Soudíme-li třeba podle počtu dětí, které rodiče přihlásili do vyučování náboženství, pak rozhodně nemůžeme být spokojeni. Za totality jsme velmi postrádali náboženskou literaturu.

Dnes máme bohatý výběr knih a časopisů. Kdo z nás má doma Písmo svaté nebo alespoň Nový zákon, Katechismus katolické církve nebo Kompendium či životy svatých?

O Katolický týdeník nebo Světlo na liště v kostele není valný zájem. Máme vysílání radia Proglas, Televize Noe. Využíváme toho? A přispějeme na jejich provoz? Tyto stanice jsou udržovány pouze z dobrovolných darů a příspěvků. V době nesvobody jsme byli postihováni za pouhou návštěvu kostela. Dnes nám nic nehrozí, ale účast na nedělních bohoslužbách klesá. Jak to jednou zodpovíme?

Největší událostí roku byla pro nás návštěva Svatého otce Benedikta XVI. 27. Září sloužil Svatý otec na tuřanském letišti mši svatou za účasti 120 tisíc věřících, řady biskupů a stovek kněží. Také naše farnost byla početně zastoupena.

Byl to pro všechny nezapomenutelný zážitek. Ale nemělo by zůstat jen u krásných vzpomínek. V Katolickém týdeníku i v týdeníku Světlo vyšly všechny projevy, které u nás Benedikt XVI. pronesl. Vracejme se k nim a čerpejme z nich poučení a povzbuzení pro svůj každodenní život. Aby byl životem křesťana spojeného vírou a modlitbou s Kristem.

- OL -

SVATÝ PETR

Církev slaví 29. června svátek prvního papeže sv. Petra spolu s památkou druhého velikého apoštola, Pavla. Petr se původně jmenoval Šimon. Narodil se v Betsaidě jako syn rybáře Jana (Jonáše). Oženil se, usadil se v Kafarnau na břehu jezera Getsemanského a spolu se svým bratrem Ondřejem se živil rybolovem.

Ježíš si vybral Šimona i Ondřeje jako apoštoly. Měli se stát rybáři lidí, měli získávat duše pro Boží království. Horkokrevný Šimon se stal horlivým učedníkem. Ve sboru apoštolů brzy zaujal přední místo a stal se mluvčím ostatních. Mistr však musel po tři roky trpělivě formovat jeho výbušnou povahu a nejednou ho tvrdě pokáral. Přes všechny Šimonovy lidské chyby a slabosti, ponechal mu Mistr jeho postavení. Při všech významných událostech bral s sebou Šimona a bratry Jakuba a Jana. Byli s ním při vzkříšení dcery Jairovy, při proměnění Páně na hoře Tábor nebo během agonie v zahradě

Ikona sv. Petra ze 4. století

Getsemanské. Jako prvnímu z apoštolů myje Mistr před poslední večeří nohy, za něho se modlí, aby jeho víra neklesala, aby v ní mohl posilovat ostatní učedníky. Nazval jej Petrem, tj. Skálou, na které zbuduje svou církev. Po zmrtvýchvstání mu Pán předal klíče nebeského království a pověřil ho, aby pásł jeho beránky a ovce. Petr a ostatní apoštolové dostali moc odpouštět hříchy a předali ji svým nástupcům.

Zatím co v zahradě Getsemanské chtěl Petr bránit svého Mistra s mečem v ruce,

ještě téže noci jej v nádvoří veleknězova paláce třikrát zapřel. Svatý Jan Zlatoústý k tomu říká: „V jedné noci zhřešil Petr a potom po všechny noci oplakával svůj hřích. Za naší doby tráví mnozí lidé mnoho nocí v hříších, a myslí potom, že stačí jediná hodina k oplakávání těchto hříchů“.

Po seslání Ducha svatého začíná Petr s ostatními apoštoly své misijní působení. Hlásá v Jeruzalémě příchod Božího království. Získává pro Krista mnoho duší, ale současně naráží na otevřené nepřátelství farizeů a zákoníků. Bůh provází Petrovo působení četnými zázraky. Vysvobodí Petra z vězení krále Heroda.

V listu apoštola Petra čteme o tom, že v Antiochii došlo mezi Petrem a Pavlem k rozporu v otázce obřizky křesťanů pohanského původu. Petr se klonil k jejímu dodržování. Pavel ho však přesvědčil, že obřizka jakožto dodržování židovského zákona není podmínkou pro spasení. Svatý Augustin k tomu píše, že Petr přijal „bratrské napomenutí“ z Pavlových úst a hodnotí jeho chování jako „apoštolský příklad pokory“. Tato ctnost je nejvyšší křesťanskou moudrostí a uměním, píše sv. Augustin.

Po delším pobytu v Palestině odchází Petr do hlavního města římské říše. Ale zde hrozí vzrůstající křesťanské obci nebezpečí. Státní náboženství uctívalo osobu

císaře jako boha. To bylo pro křesťany nepřijatelné. Dochází k pronásledování. Jeho krutost se ještě zvýšila, když císař Nero označil v roce 64 křesťany za původce požáru Říma. Tehdy byl zajat i Petr a byl vězněn v mamertinském vězení. Byl odsouzen k smrti ukřižováním. Na svou vlastní žádost byl ukřižován hlavou dolů. Byl to výraz pokory, neboť se necítil hoden, aby zemřel tak, jako jeho Mistr a Pán. Stalo se to v Caligulově a Neronově cirku, který se nacházel v místě dnešního náměstí sv. Petra. Petrovo tělo bylo pochováno nejdříve na Via Aurelia, pak bylo přemístěno do katakomb. Nakonec byly jeho ostatky uloženy ve vatikánské bazilice, kde spočívají pod hlavním oltářem.

Literární svědectví o Petrově pobytu v Římě podává jeho žák Klement, kterého Petr vysvětil na biskupa a který se později stal jeho nástupcem. Dva listy apoštola Petra jsou součástí Nového zákona. - OL -

Celá otázka víry je totiž soustředěna kolem čtyř základních prvků:

Vyznání víry, Otčenáš, Desatero a svátosti.

Křesťan zde nalézá to, co má věřit (Krédo), v co má doufat (Otčenáš), co má dělat (Desatero) a seznamuje se

také s životním prostorem, ve kterém se má toto vše rozvíjet (svátosti).

Joseph Ratzinger: O víře dnes